

O familie normală

Alexa Ionescu

Mama a murit de ziua mea, tată de Paște, bunica din partea lui tată de Revelion iar eu am făcut infarct de ziua soțului meu. Ai zice că familia noastră are un ciudat obicei de a petrece sărbătorile sau vreun simț macabru al umorului. Chestiunea este că... nu ne priesc sărbătorile, ținând cont că toate se transformă în tragedii. Că să nu mai zic că darurile sunt sub orice critică și nu și le dorește nimeni, dar nici nu le caută la dinți.

Tot în familia noastră se obișnuiește că la priveghiuri, înmormântări sau parastase să uiți copiii pe unde apuci... în grădină, pe prispă casei, sub nuc, pe stradă sau în cimitir. Pe mine, de exemplu, m-au uitat prima dată în grădină o zi întreagă la moartea bunicului. Aveam șapte luni. S-au prins când am început să plâng de foame și cineva a întrebat al cui e copilul. Pe fratele meu l-au uitat pe stradă în cărucior la moartea lui Petru Groza iar pe sora mea pe Calea Victoriei la înmormântarea Mariei Tănase. Sunt aproape geloasă pe frații mei că uitarea lor are legătură cu personalități, nu că mine.

N-a fost niciun caz, însă, în care să nu fie recuperați integral. Cel puțin... până acum...

Sora mamei era a doua din unsprezece copii și pentru că n-o mai băga nimeni în seamă copil fiind... în acea aglomerație, își petrecea vremea rugându-se la Dumnezeu să moară toți și să rămână singură. A reușit... i-a îngropat pe toți într-un final. A murit la 96 de ani, văduvă de vreo patruzeci, după ce s-a rugat ca soțul ei paralizat să moară, fiindcă detesta să îngrijească bolnavi, lucidă, fără niciun rid pe față și mai activă că una de 30. N-avea prieteni. Singura ei prietenă în copilărie a fost pisica Bibinaș care a murit când avea un an, fiind otrăvită de un vecin. A fost îngropată sub nucul din grădină și i s-a făcut parastas cu vin furat din pivnița bunicilor, brânză și scovergi, drept pentru care toți participanții au fost altoiți de bunica, să uite obiceiul de a fura. De atunci n-a mai avut nicio prietenă fiindcă se temea că îi fură tacâmurile din bucătărie sau îi mănâncă mâncarea și nici animale n-a mai ținut că era de principiul că acestea trebuie să stea afară, nu în casă cu oamenii.

În perioadele în care nu făceam soiul acesta de surprize horror, făceam petreceri în care copiii se jucau pe sub mese și goleau din paharele de deasupra în mod inconștient. Totul se termina cu bine, la spital, unde se constata alcoolemia crescută, inconștiența adulților și se făceau spălături, perfuzii și altele asemenea pentru a șterge urmele, în timp ce părinții se certau unii pe alții că n-au fost atenți.

În perioada verii copiii mergeau la țară, la bunici. Nu-i supraveghea nimeni fiindcă bunicii găteau și trebaluiau nonstop fiindcă n-aveau frigider, nu cumpărau pâine și n-auziseră de catering sau comenzi de pizza în viața lor. Și chiar dacă au auzit, nu i-a interesat. Ei erau vegani, frutarieni, paleo foozi, raw vegani, frugivori, și mâncau organic din propria grădină, încă dinainte de nebunia actuală, fără să bănuiască măcar că toate vor deveni adevărate scrânteli de limbă într-o bună zi.

Erau chiar #zerowaste #plasticfree #trashfree #diet #highcarb #lowfat #Turkey, totul împănat cu îngrășământul bio al vacii din grajd dintotdeauna. Ah... și făceau pâinea cu maia și în cuptorul de lut, neștiind că sunt la modă și că ditamai pâinea lor zilnică va costa cât un purcel la târg în duminica oborului.

Bunica era șamanul satului. Cunoștea plantele, leacurile și obiceiurile, era doctor, sfătuitor și confident pe deasupra. Era de încredere fiind de familie bună de greci cu avere, școlită la pension, elegantă, cu blănuri și ciorapi americani de cristal pe care îi ținea într-un cufăr misterios care mă atrăgea că un magnet. O rugăm să îl deschidă că să inventariez comorile ascunse în el, bluze de dantelă și mătase Chantilly și Alençon, rochii a la Gatsby, o blană lungă că un guler imens și batiste brodate din cea mai fină mătase. Avea multe comori care mă fascinau efectiv. Când avea chef îmi povestea istoria fiecărui lucru din el, dar cel mai mult îmi plăcea rochia de mireasă și povestea ei de dragoste, demnă de un scenariu de film.

Eh... să revenim la tratamentele bunicii. Dacă răceai cumva... te așteptau împachetările și frecțiile cu țuică de prună, după care dormeai dus până a două zi când erai că nou. Dacă ți se apleca fiindcă mâncai prea mult sau cu poftă, funcționa pe loc descântecul specific:

“Aplecate, cacâte, ieși din curul istui frate, că dacă vin cu-n zgâmboi și mă iau după voi...vă fac praf prin noroi...”

Dacă însă erai deochiat, bunica pregătea ibricelul în care topea cositor, după care îl turna într-o strachină cu apă rece, ghicind în formă în care înțepenea acesta cine te-a deochiat și care era descântecul potrivit:

“Păsărică albă, codalbă, trei picături de sânge din coadă-ți pică și piatră în patru crăpă, crăpar-ar ochii deochitorilor, strigoilor, moroilor, că dac-o fi cutare deocheat de femeie să-i crape țâțele, să-i curgă laptele, să-i moară pruncul de foame și să se mire lumea de ea cum s-a mirat și ea de cutare, dac-o fi deocheată de fată mare să-i cadă costița să rămâie cheală și să se mire lumea de ea cum s-a mirat și ea de cutare, dac-o fi deocheată de bărbat să-i crape boașele, să-i curgă pișatul și să se mire satul de el cum s-a mirat și el de cutare. Pleacă deochi dintre ochi, din fața obrazului, din luminile ochilor, din cap, de după cap, din inimă și

trup și lasă pe cutare limpede și curat cum Maica Precista l-a lăsat. Amin! Leacul de la Dumnezeu și descântecul meu de 3 ori.”

Dacă în schimb erai speriat sau făceai pipi în pat, mare fiind, chema călușarii și te juca Mutul de te făceai bine instant, după așa o sperietură.

Bunica era și pescar, își construise un alău (năvod, plasă mare de prins pește) și pleca să prindă pește la baltă și să culeagă lipitori, taman bune pentru leacurile ei de reumatism și alte boale.

Pentru arsuri însă, avea un remediu care o bagă pe mama în sperieți, gândindu-se cam câte miliarde de microbi erau în el. L-am experimentat chiar eu când am dat lampa cu gaz jos și mi-a căzut sticla de lampă pe picior producându-mi o arsură îngrozitoare. Noroc că bunica era pe fază, a dat fugă în curte, a luat o mână zdravănă de pământ, mi l-a pus pe rană și m-a legat cu o cârpă.

Gata! Rezolvat rapid! Ce baneocin, ce rivanol? Frecții! Am un semn de atunci, dar nu m-am infectat, nu am făcut bășică și nu m-a durut, doar mi s-a încrețit pielea pe picior și atât. Mama a fost în pragul infarctului când a auzit însă. Bunica era și cafegioaică iar la sărbători chema săracii din sat, le spăla tuturor picioarele și le ștergea cu frunze de pelin, îi omenea, le dădea și o cană cu cafea, le dădea cămăși noi țesute chiar de ea iar femeilor le dădea năframe din mătase făcute chiar de viermii din beci pe care îi hrănea cu frunze de dud.

Cel mai mare dintre copii era unchiul Gheorghe care a fost ani buni în război. Când l-au lăsat la vatră s-a însurat cu o țigancă frumoasă spre disperarea bunicii și a fraților lui, pe care i-a mințit într-un an... că bunica a murit, invitându-i printr-o telegramă la înmormântare, chestie constatată de aceștia că fake news, deoarece bunica trăia și chiar s-a mirat că vin cu toții să o vadă având coroane și jerbe în mâini, în loc de flori obișnuite. Nu l-a mai crezut nimeni când bunica chiar a murit și a trebuit să dea telefon chiar preotul satului fiindcă altfel n-ar fi venit nimeni la înmormântarea ei. Drept pedeapsă... n-a fost nimeni la înmormântarea lui.

Unchiul Titi însă era cel mai iubit dintre pământeni. Când ieșea pe uliță, toți tații pe o rază de câțiva kilometri își încuiau fetele în casă, deoarece avea prostul renume că era și curvar și neserios și avea un cârlig nemaipomenit la ele. Când era încă copil, până să devină spaima taților de fete... distracția lui favorită era să arunce pisicile peste casă împreună cu fratele lui Marinică, că să vadă cum va fi timpul probabil. Deși pare o nebunie curată, ei erau meteorologii satului și lumea îi lua ca atare. O altă distracție a celor doi era să bea vinul de împărțășanie al popii și să-l înlocuiască pe trei sferturi cu apă, ei fiind ajutoarele acestuia. Desigur, popa îi prindea și îi pâra bunicii care îi alerga și îi altoia permanent. Unchiul Titi s-a însurat într-un târziu, după ce s-a săturat de copilărit... cu o prințesă scăpătată care

a adus ca zestre cea mai tare mașină de epocă de care eram absolut toți îndrăgostiți și cu care el s-a mândrit până la moarte.

Bunicul din partea mamei era cojocar și un om blând. N-avea școală prea multă așa că era de mirare că îl luase bunica, care fusese crescută la pension și era dintr-o familie foarte bogată, o adevărată doamnă. Noi credem și astăzi că s-au iubit cu adevărat, păcat că bunicul a murit tânăr în urmă unui atac cerebral și ea a trebuit să crească singură 11 copii. Când bunica altoia gașca care făcea numai drăcovenii, bunicul îi spunea zâmbind ...l asă-i Lino, că sunt și ei copii... lucru care o nemulțumea profund pe bunica, care trebuia să stăpânească 11 draci împelițați.

Cea mai proeminentă figură a clanului este însă mătușa mea Nelly aka Elena, zisă americanca, plecată prin anii 60 în State, după o căsătorie din care de-abia scăpase cu viață. Mătușa Nelly era cool. Urmase cursurile Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale, actualul ASE și odată ajunsă acolo a trebuit să dea numeroase examene că să-și echivaleze studiile. A reușit însă, nu numai să se angajeze ca economist dar și să stea cu chirie în Ridgewood Park New York, la patru stații de Manhattan. Și a mai reușit o performanță, un adevărat record de neegalat de nimeni din familie.... cinci soți, fără a-l mai pune la socoteală pe român. Mătușa Nelly a avut o viață plină, ne-a trimis tot timpul pachete în care predominau întotdeauna chestiile roz turbat cu un eventual touch vernil.. precum treninguri, teniși, pulovere și bineînțeles nelipsitele hârtii cu aromă pentru mașina de spălat rufe, untul de arahide și conservele pentru pisici. Tanti Nelly avea și un cățel, așa că printre mărfurile capitaliste de contrabandă se aciuia și câte un pullover pentru câini mici, că poate, cine știe...ne pricopsim cu vreunul și moare săracul de frig.

Totul era minunat până când suna telefonul din America. Nelly cumpăra o cartelă de 5 dolari cu care putea vorbi fix o oră. O oră în care vorbea numai ea, că dacă încercai să zici ceva sau să îi răspunzi la ce te întreba, te trezeai apostrofat: Lasă-mă să vorbesc! Am cumpărat cartelă să vorbesc cu ține, nu mă mai întrerupe!... Da, dar știi Nelly!... Uite, n-o să te mai sun că să vorbești numai tu, da?... Așa că renunțai și mai apucaai eventual să îi zici la revedere. Cele mai interesante momente însă, erau când debarca cu surle și tobe la Otopeni, unde tot personalul navigant și ne-navigant știa că a venit americanca.

Vameșii erau apostrofați că îi șifonează lucrurile, piloții că au zguduit-o, stewardesele că nu-s destul de sprintene iar eu că nu pregătesc perfect sosirea. În fine, odată intrată pe ușă, începea dezmățul verbal. Ce-avem de mâncare? Ai spălat puiul înainte de a-l pune la fiert? L-ai curățat? Și alte întrebări de baraj la care căscai ochii neajutorat răspunzând timid, de frică să nu trezești vreun demon adormit.

Putem spune liniștit că o lună pe an făceam armata, odată ce ne sculam de la 5 a.m. să facem înviorare, să luăm micul dejun și apoi să ne-apucăm de treabă. Noi, cadeții, adică... pentru că generalul pleca în oraș după ce arunca priviri iscoditoare prin camere, frigider și baie. Nimeni nu putea prevedea ce va urma. Că de exemplu în ziua în care m-a invitat la un magazin de electrocasnice să îmi cumpere frigider, fiindcă constatase ea că în frigiderul pe care îl aveam, nou nouț... nu încăpea o anumită oală de ciorbă decât dacă schimbai rafturile. Când am intrat în magazin, vânzătorii de la raionul respectiv ziceai că mă cunosc de-o viață... și ce face cel mic?

Ne-a spus mătușa că v-ar plăcea un frigider mai mare.... va mai doare operația... etc.

Absolut toți știau absolut tot despre mine.

După ce a cumpărat cel mai mare frigider din magazin și ne-am despărțit de marea mea familie abia întâlnită, am plecat să cumpărăm o saltea pentru dormitor fiindcă cea existentă nu era destul de tare. Salteaua nu se livra pe loc, ceea ce a stârnit un adevărat scandal, numeroase exemple americane în care dacă nu livrezi cum vrea clientul plătești daune și alte numeroase discuții paralele, așa că magazinul i-a restituit plata și am plecat. De data asta să cumpărăm canapea și fotolii, deși aveam și nu-mi trebuiau, numai că lui Nelly nu-i plăceau și pace. Așa că a cumpărat canapea și fotolii din piele deși eu voiam din stofă, care costau cât toată mobila noastră din casă și care n-au încăput pe ușă, evident, fiind prea mari, așa că a trebuit să facem rost și de o macara care să le ridice pe balcon. O adevărată nebunie. În fine, dezmățul a continuat fix o lună în care a schimbat și mașina de spălat că ei îi plăcea firma Bosh, apoi a cumpărat și o mașină de uscat că n-a mai pomenit să întinzi rufe în secolul ăsta și mai ales în casă, un pavilion de grădină deși avem balcon și multe alte chestii utile dar neutile.

Instalarea pavilionului de grădină a fost o treabă de inginerie spațială, la care un domn care se ocupă de construcții din fier forjat a muncit o săptămână. Nici nu a fost de mirare fiindcă pavilionul pătrat trebuia integrat într-un trapez cu laturi inegale, ceea ce a solicitat solide cunoștințe de geometrie a spațiului și numeroase alte materiale necesare fixării. Dar... într-un final, geniul acestui domn a făcut ceva incredibil de drăguț, pe care Nelly l-a catalogat imediat ca fad, deoarece lipsea verdeața. Că atare am plecat la cumpărat o grămadă de plante care să îi împlinescă viziunea de terasă boemă că la Paris în Monmartre, unde fusese de curând și unde voia să mă târască și pe mine anul următor, ca în maxim patru zile să vizităm Luvrul, Musée D'Orsay, Petit Palais, Grand Palais, Picasso, Rodin, Tour Eiffel și Montparnasse, Notre-Dame, Sacre-Coeur și Sainte Chapelle, Pont Neuf, Pont des Arts, Pont Alexandre III, Jardin des Plantes, Jardin des Tuileries și alte obiective

turistice faimoase. N-o să credeți, dar chiar m-a târât anul următor, când n-am apucat să mă bucur sau să savurez călătoria, deoarece numai pentru Luvru ar fi trebuit patru zile că să vezi într-adevăr ceva. Dar... am bifat și Parisul, restul nu contează...

Când a venit momentul relaxării m-am gândit să îi fac o surpriză și să o invit pe vecina mea, Lena, fostă profesoară de latină și greacă și mare amatoare de scrabble, canastă și poker, să mai socializeze și ea cu oameni apropiați de vârsta ei. Big mistake! Miza pe bețe de chibrit s-a dovedit producătoare de nervi, de lupte de orgoliu și mai ales de scandal, deși n-ai fi zis că niște biete bețe de chibrit au o asemenea putere. Cert este că au continuat neîntrerupt mai multe ore, ridicând vocea că să audă și trecătorii de pe stradă, eventual, reproșându-și chiar și neîmplinirile din viață și câte și mai câte.... ignorând cu obstinație faptul că, de fapt, nu se cunoșteau deloc, ba mai mult... că nu era vorba despre nicio miză reală.

Nelly a îmbătrânit, a făcut diabet și aproape a orbit, nu mai trimite pachete și mai sună o singură dată pe an. E singură supraviețuitoare din clan, ea și cu mine. Așa că... mi-am zis că e timpul să scriu...